

Formanden: Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 14 med følgende dagsordenen:

1) *Tredie behandling af:*

Forslag til lov om forlængelse af og ændringer i lov om bortsalg af visse brugte personmotorkøretøjer.

2) *Fortsættelse af første behandling af:*

Forslag til lov om folkepension,

forslag til lov om ændring i lov om folkeforsikring. (Vedrørende ændring af fradragreglerne for beregning af alders- og invaliderente og pensionstillæg til invaliderentemodtagere m. v.),

forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til enker m. v.)

og

forslag til lov om ændringer i folkeforsikringsloven. (Til gennemførelse af 1. etape af en folkepensionsordning) [af Ragnhild Andersen m. fl.].

Mødet hævet kl. 12³.

26. møde.

Torsdag den 24. november kl. 14.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler stats- og udenrigsministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring i lov om Det nordiske Råd.

Det er meddelt mig, at det ærede medlem fru *Edel Saunte* ønsker at udtræde af indfødsretsudvalget. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for Edel Saunte har vedkommende gruppe udpeget *Ravn*, som herefter er valgt.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om Det nordiske Råd.*

I Danmark, ja, i hele Norden, modtog vi med glæde meddelelsen om, at Finlands Riksdag den 28. oktober i år enstemmigt havde vedtaget et forslag fra den finske regering om Finlands tilslutning til Nordisk Råd.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på den udvikling, der har fundet sted i spørgsmålet om Finlands forhold til Nordisk Råd. Kun vil jeg minde om, at da det nordiske interparlamentariske råd i december 1951 vedtog et udkast til vedtægt for rådet, måtte man konstatere, at Finland ikke mente at kunne tiltræde den foreslåede ordning. Dette — at Finland ikke mente at kunne være med — følte som et savn af alle i Norden, og der blev derfor i vedtægtsudkastet åbnet en mulighed for, at repræsentanter for Finland kunne deltage i rådets arbejde, når det ønskedes fra finsk side.

I den tale, hvormed forslaget til lov om Det nordiske Råd den 7. maj 1952 forelagdes her i tinget, udtalte min forgænger, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, bl. a.:

„Det er med forståelse, men også med beklagelse, at vi ser, at Finland ikke har ment at kunne tiltræde Det nordiske Råd nu. Men det bør ikke føre til, at samarbejdet med vort broderfolk i øst formindskes. Finland har også efter krigen deltaget i det nordiske samarbejde, og jeg tror, at jeg med tryghed kan sige, at der i de øvrige nordiske lande er et stærkt ønske om, at den samhørighed, som hermed er tilkendegivet, bør opretholdes og uddybes.“

Dette ønske er nu blevet virkeliggjort på den lykkeligste måde ved Finlands tilslutning til Nordisk Råd. En væsentlig årsag hertil tror jeg man kan finde deri, at rådet i nøje overensstemmelse med de retningslinier, der blev fastsat i rådets vedtægt, har formået at udføre sit store og betydningsfulde arbejde på en sådan måde, at dette arbejde har vundet respekt og skabt tillid.

Om det forslag, som jeg herved har den